కవ్వింత కథలు

-వేదాంతం శ్రీపతిశర్మ

(ముందుగా ఓ మాట)

అందమైన ఆలోచనలన్నీ సాహితీ వినీలాకాశంలో తారల వలె ప్రభవిస్తూనే ఉంటాయి. ఒకటి పద్యం, ఇంకొకటి కథ, ఒకటి నాటకం, ఇంకొకటి నవల, ఒకటి వ్యాసం, ఇంకొకటి కవిత, మరొకటి కావ్యం.. ఇలా మనసును చంద్రుడిగా మలచినప్పుడు చుట్టూతా మెరిసేవన్నీ ఆలోచనల నక్షత్రాలే. కాకపోతే ఈ 'తారాశశాంకం' అందరినీ ఒకలాగే అలరిస్తుంది అనుకోవటం సరికాదు. ఒక్కొక్కరికి ఒక్కో నక్షత్రం సరిపోయినట్లు ఒక్కొక్కరి మనస్తత్వం ప్రకారం ఒక్కో సాహితీ ప్రక్రియ ఆనందాన్ని అందించటం సహజం.

ఆలోచనల అంతరంగం ఒక తరంగంలా సాగి శబ్దాలను తాకి పదజాలంలోకి అల్లుకుని ఒక రంగవల్లిలా రంగరించుకున్న వేళ కవిత్వం అనేది పద్యంలా కనిపించవచ్చు, కవితలా అనిపించవచ్చు.. కథలా కూడా దర్శనమివ్వవచ్చు.

అవధాన ప్రక్రియలో సమస్యాపూరణంలాగా, దృశ్యకావ్యం లేదా నాటక ప్రక్రియలో గర్భాన్ని ఆవిష్కరించే విధంగా కవితకు కథ వ్రయటం అనేది తెలుగు సాహిత్యంలో ఒక వినూత్నమైన ప్రయోగం! 'కవిత' అనే పేరుగల అమ్మాయి రచయితకు తన కవిత ద్వారా పరిచయం అవుతుంది. అమ్మాయి అందిస్తున్న కవితలకు రచయిత కథలను సృజించి ఆమెకు మెయిల్ చేస్తూ అంటాడు. అలా పరిచయం పెరుగుతూ ఉంటుంది. కవిత తన కవితలో పలు అంశాలను స్పృశిస్తూ అంటుంది. ఇవి ఎక్కువగా స్త్రీ పురుష సంబంధాలు, బంధాలు, అనుబంధాలు, రాగద్వేషాలు, సౌందర్యారాధన, తప్పించుకోలేని జీవిత సత్యాలు.. కానీ ఎన్నో విషయాలు రసవత్తరంగా సాగిపోతూ ఉంటాయి.

కవిత రచయితను సవాలు చేస్తోందా లేక పరీక్షిస్తోందా లేక తన స్థాయిలో జీవిత భాగస్వామిని ఎంచుకుంటోందా అనే ఆలోచనలు కలుగుతాయి. ఇటు ప్రక్క రచయిత తన కథలలో అందించిన కవితలోని ప్రాణాన్ని పైకి చూపుతూనే సరికొత్త పరిస్థితులను ఎత్తి చూపటం కూడా జరుగుతూ ఉంటుంది.

కవితలోని వృత్తం, కథలోని ఇతివృత్తం కొన్ని సందర్భాలలో మమేకం కావటం, కొన్ని సందర్భాలలో సమానాంతరంగా సాగటం జరుగుతాయి. కవిత కోసం కథ వ్రాయటం అనేది కత్తిమీద సాములాంటిది. సామాజికపరమైన సంఘటనలను సృష్టించాలా లేక సహజంగా ఉన్నవాటిని మాలికలా అల్లి 'కవిత'ను ముగ్గులోకి దింపాలా అనేది విషయాన్ని ఆధారం చేసుకుని రచయిత ఎంచుకోవలసిన మార్గం.

కవిత పరిచయమవటం, కథ వ్రాయమనటం వంటివి 'కథాకౌముది' ద్వారా జూన్ 20౧6 http://www.koumudi.net/Monthly/20-6/june/june_20-6_kadhakoumudi_5.pdf సంచికలో 'వీలునామా' అనే కథలో మీరు చూడవచ్చు.

కవితకు కథ అనే ప్రక్రియలోని కవ్వింత వింతగానే మిగిలిపోతుందా, ఇద్దరికీ ఈ రసవత్తర స్థాయిలో అనుబంధం ఏర్పడుతుందా అనేది చివరి వరకు కవ్విస్తూనే ఉంటుంది.

వేదాంతం వేంకట సత్యవతి యిస్తున్న కవితలకు కథలను వేదాంతం శ్రీపతిశర్మ అందిస్తున్నారు.

****

ఎదురుగా నీవుంటే

ఫోన్ నిశ్శబ్దంగా మ్రోగుతోంది. పనిచేసుకుంటూ దాని వైపు చూసాను.

'కవ్వింత' అని మెరుస్తోంది. మరల కవ్వింత ప్రారంభమైంది. ఈ పేరు కూడా గమ్మత్తుగా ఉంది. ఇదిగో కవ్విస్తున్నానా అన్నట్లు కదులుతోంది.

'హలో'

కవితను మాట్లాడుతున్నాను'

'యస్?'

'మీకు మరో ఛాలెంజ్'

'ఏమైంది?'

'అదేంటి? నాకేం కావాలి? ఏం లేదు. నేనేదో కవిత ఇస్తే దానిని అద్దంలా పట్టుకుని కథ వ్రాయటం పెద్ద గొప్ప విషయం కాదు.'

'ఛా'

'అవును. నేను ఎదురుగా కూర్చున్నప్పుడు నన్ను చూస్తూనే కథ పూర్తిచేయాలి'

'ఓహో - ఎప్పుడు కూర్చోవాలి? ఎక్కడ కూర్చోవాలి?'

'ఇంటికెళ్ళాక మెసేజ్ చూస్కోండి. బై.'

ఫోన్ పెట్టేసింది. ఇదేంటి? ఈమెను చూస్తూ కథ వ్రాయాలా? ఏంటి ఆ గొప్ప. ఇదొకటా మళ్ళీ? ఒ.కె...

ఊహలకందని వారు ఆడవారా లేక ఏదో అందంగా కనిపించటానికి అనూహ్యంగా ఉంటారా? అమ్మో! ఇది మటుకు ఆమెకు చెప్పకూడదా!

నా కుడివైపు ఓ చిన్న సరస్సు ప్రశాంతంగా ఉంది. దూరంగా ఉన్న ఓ ఫౌంటెన్ తాలూకు చుక్కలు పడటంతో అక్కడో అలజడి, ఇక్కడో అలజడిలా ఉంది.

కవిత ప్రక్కగా వచ్చి నిలబడింది. నీళ్ళల్లోకి చూస్తూనే నన్నూ చూస్తోంది. నవ్వుతున్నాను గానీ నేనూ ఏమీ మాట్లాడదలచుకోలేదు. నీటిలో ఇద్దరి ప్రతిబింబాలూ కదులుతుంటే ఈ రెండు బుగ్గలూ సరదాగా అక్కడైనా ఎందుకు రాసుకోకూడదూ అనే చిలిపి ఆలోచన మనసు కొమ్మలా వంగి ముందుకు పొమ్మన్నట్లుంది.

అరుదైన అనుభూతులు

'అనావిష్కృత ఫలకంపై
అసంకల్పితంగా ఆకృతి దాల్చి
అనూహ్యమైన రంగులద్దుకుని..'

ఎందుకో ఆగింది. ఈ లోకంలోకి వచ్చిన నేను అది కనపడనీయలేదు.

'ఊ...'

'.....'

'రంగులద్దుకుని?'

'అదేమిటో వర్ణనకందకుండా

అలవోకగా జారిపోయేవే అయినా

అప్పుడప్పుడు '

తిన్నగా నిలబడి దూరంగా చూసాను. తనూ తల ఎత్తి ఓరకంట చూస్తోందని తెలుసు.

'అప్పుడప్పుడు?'

'ఆ ప్రొద్దు పొడుపు సూరీడి సూటైన చూపుల్లా

అట్టే క్షణమాగకుండా

అందమైన పదాలలో ఒదిగిపోనా?'

ఎందుకో తెలియదు, ఇటు తిరిగి కళ్ళల్లోకి చూసాను. తలవంచుకుని అరచేతిలో కళ్ళను కప్పుకుని మెల్లగా వేళ్ళను విస్తరించింది..

ఇద్దరం నాలుగడుగులు నడిచాం.

'చాలా కాలం క్రితం బస్సు దిగి కాలనీలోకి నడుస్తున్నప్పుడు అనుకోకుండా వాన కురిసింది..' చెప్పటం మొదలుపెట్టాను, ఆగిపోతే బావుండుననుకుంటూ ఓ ఇంటి చూరు క్రింద నిలబడ్డాను ఆ కిటికీ దగ్గర మాసిపోయిన గెడ్డంతో ఓ కుర్రాడు కూర్చుని ఉండేవాడు. ఏదో వ్రాస్తూనే ఉండేవాడు. ఆ కాగితాలనే కాల్చేవాడో తెలియదు, లేదా సిగరెట్లే కాల్చేవాడో తెలియదు కానీ ఎప్పుడూ ఏదో కాలుతున్నట్లే ఉండేది.

'లోపలికి రావచ్చుగా?' అన్నాడు.

'ఫరవాలేదు సార్, తగ్గిపోతుంది'

'ఏంటి? వానా?'

'అవును. చిన్నదే!'

అతను లేచి తలుపు తెరిచాడు.

'చిన్నవే పెద్దవి. రండి' అన్నాడు. ఎందుకులే అనుకుంటూనే లోపలికి వెళ్ళాను. ఎదురుగా కూర్చున్నాను.

'మీరు వ్రాస్తారా?'

గెడ్డం గోక్కున్నాడు. 'శభాష్, కంపుకొడుతున్న వాడి దగ్గరికెళ్ళి మందుకొడతావా? అంటే ఎలా? హ హ హ.. కాగితాలు సార్ ఇవి! ఆలోచనలు జారిపోతుంటే పట్టుకుని వీటిమీద తల దాచుకోమని చెబుతున్నాను. అంతమాత్రానికి రచయితను కాను.'

కిటికీలోంచి వానను చూస్తూ సిగరెట్ ముట్టించాడు.

'ఆ చినుకులు తన్నుకుంటుంటే ఎలా ఉంది? భార్యాభర్తలిద్దరూ కొట్టుకుంటున్న శబ్దం వినిపించటంలేదూ?'

'నాకు పెళ్ళికాలేదు'

రెండు కాళ్ళూ కుర్చీలోకి పెట్టేసి వాటి మధ్య తలదాచుకున్నాడు. టక్కున బయటకు తీసాడు.

'నాకూ కాలేదు..' చెప్పాడు.

'ఈ గదిలో కూర్చుంటే ఒకటికాదు, వందసార్లు అయినట్లుంటుంది.'

'ఛా'

'అవును. ఈ వానకీ, ఈ కిటికీకీ, ఆ మట్టికీ, మీరెక్కిన ఈ మెట్టుకీ పిచ్చి సంబంధం ఉంది'

నవ్వొచ్చింది.

'పిచ్చి సంబంధం ఏంటి?'

'అవును. అలా చూడండి. మబ్బుకీ, మట్టికీ జరుగుతున్న పెళ్ళి. అవునా?'

'ఓహో'

'వింత ఆలోచనలు, అంతకంటే వింత అనుభూతులు, ఇదిగో, ఈ డైరీలో' అంటూ ఓ డైరీ తీసాడు.

'ఇదిగోండి. ఇవన్నీ ఇందులోనే ఉన్నాయి. మీలాగే కిటికీ దగ్గర ఓ వాన కురుస్తున్న సాయంత్రం నిలబడి ఉన్నాను. ఓ పెద్దాయన ఇలాగే కూర్చుని లోపలికి రమ్మన్నాడు.'

నే లేచాను. కూర్చోమని సైగచేసాడు. డైరీ తిరగేసాడు.

'దీపా!

నువ్వెక్కడా అని ఆరా తీసాను.

దీపావళికి ఒకే ఒక తారాజువ్వ పంపుతున్నాను.

అవి వెనక్కి వచ్చేస్తున్నాయి..

అందుకే నువ్విక్కడేనని గూట్లో దీపం పెట్టుకుంటున్నానా!' డైరీ మూసేసి మరో దమ్ములాగాడు.

'ఈయనెవరో భావకుడిలా ఉన్నాడు సార్'

'మనుషుల వర్గీకరణ ఎందుకు?'

ఆలోచించాను. అతను మరల డైరీ తీసాడు.

'దీపా!

నిన్న గుడిదాకా వెళ్ళాను. మెట్ల దగ్గర ఆగి నువ్వు గతంలో పెట్టిన దీపాలను తలచుకుని ఒక్కో మెట్టూ చూస్తూ నిలబడిపోయాను. ఆ పైన చివరి మెట్టు మీదనుండి అటు జారిపోయిన సూర్యుడు ఒక్కసారి ఓ పసిడి కిరణాన్ని ఇక్కడిదాకా జారవిడిచాడు. ఎవరో దంపతులు నా చేతిలోనూ కొద్దిగా ప్రసాదం పెట్టారు. దీపా! నువ్విలా వెలుగుతూనే ఉంటావు.'

వాన పడుతూనే ఉంది. ఈ గది నిండా కాగితాలే కనిపించాయి.

'ఈ పెద్దాయన ఇంట్లో లేరా?'

సిగరెట్ ప్రక్కన పడేసాడు.

'సార్, మనసు ఒక జైలు లాంటిది. కంటి కిటికీ చువ్వలను పట్టుకుని నిలబడి ఉన్న వాడి వద్దకు ఆలోచన అనేది ఒక విజిటర్‌లాగా వస్తోంది. మీలాగా నేనూ వానలో తడవకూడదని ఇక్కడ, ఈ కిటికీ దగ్గిరే నిలబడ్డాను. ఆయన మాసిపోయిన గెడ్డంతో నాకు ఒక కాగితం పడవ యిచ్చాడు.

'ఆ నీళ్ళల్లో వదిలెయ్', అన్నాడు. ఇతను పిచ్చివాడు అనుకుని పళ్ళికిలించాను. నవ్వాడు. పని కానీ అన్నట్లు కళ్ళతో సైగ చేసాడు.

ఆ కాగితం పడవను నీళ్ళల్లో పడేసాను. దానినే చూస్తూ నిలబడ్డాడు. అది కొద్ది దూరం ప్రయాణించింది. ఏదో అడ్డు వచ్చి ఆగిపోయింది. దానిమీద వాన చినుకులు దాడి చేసాయి. అక్కడే చిరిగిపోయి ముక్కలై ఎటో మట్టిలో కలిసిపోయింది. నేను వెనక్కి తిరిగాను. మరో పడవ చేతిలో పెట్టాడు. నీళ్ళల్లో వదలబోతూ ఎందుకో చూసాను. ఆ కాగితం మీద ఏదో వ్రాసి ఉన్నట్లుంది. చెయ్యి ముందుకు పెట్టాడు.

'తోసెయ్. వాన జోరుగా ఉన్నప్పుడే తోసెయ్. ఊ..' నీళ్ళల్లో పడేసాను. ఈ పడవా అంతే. కిటికీ చువ్వలు పట్టుకుని అలా గమనిస్తూనే ఉన్నాడు.

'ఇదీ చదివేస్తుంది' అన్నాడు.

'ఏం చదువుతుంది? ఎవరు చదువుతుంది?'

'నా ప్రేమలేఖలు.'

అనుకోకుండానే ఈ ఇంట్లోకి వచ్చాను. ఎక్కడెక్కడి నుంచో ఏవేవో కాగితాలు ఏరుకొచ్చి నా ముందు పడేసాడు.

'నేనో పంకజం, నువ్వో పంకజం'

'అంటే?'

'ఇంత చెత్త ఏంటి అని చూడకు. చుట్టూ ఉన్న చెత్తలోంచి కూడా నిటారుగా చిత్తాన్ని వెలుగు వైపుకు నిలిపి నిలబడ్డదే సరైన పువ్వు. వీటన్నిటినీ పడవలు చేసి ఉంచు. వాన అప్పుడే ఆగదు.'

ఓ రోజు మంచి నిద్రలో ఉండగా ఎవరో తలుపు కొట్టారు. లేచి తలుపు తీసాను. జేబులోంచి ఓ ఫోటో తీసి నాకు చూపించారు.

'ఈయన మీకు తెలుసా?'

'తెలుసు. ఆ వీధి చివర ఇల్లు.'

'చివరిసారి ఎక్కడ చూసారు?'

'ఇంట్లోనే. కిటికీ దగ్గిర'

'ఈయన కనిపించటంలేదండి చాలా రోజులుగా. కాస్త కనిపిస్తే ఈ నంబరుకు ఫోన్ చేస్తారా?' అంటూ ఓ నంబరు నా చేతికిచ్చాడు ఆయన.

ఎంతో ప్రయత్నించారు కానీ ఆయన దొరకలేదు. ఆయన బంధువులు నాకు తాళం చెవి ఇచ్చి అప్పుడప్పుడు వస్తూపోతూ ఉండమన్నారు. ఇది నా టైం పాస్.

వాన పడుతోంది కానీ తగ్గుముఖం పడుతోంది.

'ఎన్ని పడవలు చేసారు?' అడిగాను.

'నో. ఇవి పడవలు చేసి నీళ్ళల్లో వదిలే ఆలోచనలు కావు. ఇలా చదువుతూ పోతుంటే మతి పోతుంది. ఆయనకి మతి చలించటంలో ఆశ్చర్యంలేదు. వాన వాకిట్లో ఉన్నా నేను ఈ ఆలోచనల జలపాతంలో తడిసి ముద్దవుతూ ఉంటాను.'

లేచి బయటకు వచ్చాను. చెయ్యి చాచి చినుకులను పరీక్షించాను.

'ఫరవాలేదు, పెద్దగా తడవరు' అతను కిటికీలోంచి అన్నాడు. అయినా కొద్దిగా సంకోచించాను.

'సార్, ఎవరినైనా ప్రేమించండి' అన్నాడు.

'ఎందుకు?'

'ఇలా తడిసి పోతారేమోనని భయపడరా!' చినుకులు ఆగుతున్నాయి. అక్కడ చేరిన నీటిలో ఓ చినుకు మల్లెపూవులా మారుతోంది, ఓ చినుకు మట్టిని చిందిస్తోంది. అన్నీ ఓ ధారలోకి వెళ్ళిపోయి ధరణి ఒడిలోకి ఒదిగిపోతున్నాయి.

వెనక్కి తిరిగాను.

'మీరా..?'

'నేను...హహ... వదిలెయ్యండి. ఈయన ఆలోచనలను సేకరించి పుస్తకం చేయాలనుకున్నాను. అలా కావాలని రాసిపెట్టినట్లుంది. లేకపోతే కాగితం పడవలైపోవా?'

వాన వెలిసింది. బరువుగా అడుగులు వేసుకుంటూ వెళ్ళిపోయాను.

జేబులోంచి రెండు కాగితాలు తీసాను.

'ఇప్పుడు నన్ను చూస్తూ ఈ కథ వ్రాస్తారా?' అడిగింది కవిత.

'కథ అయిపోయింది' అన్నాను.

'మరి కాగితాలెందుకు?'

ఒక కాగితం ఆమెకిచ్చాను.

'కాగితం పడవ చేయటం చేతవునా?'

'ఓ....'

ఇద్దరం చెరో పడవా చేసాం. నీటిలోకి వదిలేసాం. కొంత దూరం అలా వెళ్ళి ఆ ఫౌంటెన్ నీటికి తట్టుకోలేక చిందరవందరయి లోపలికి వెళ్ళి, మరల కాగితాలలా తేలి ఎటో మాయమైనాయి.

'మీలోనూ ఓ కవిత ఉంది' అటు చూస్తూనే అంది కవిత.

'ఒక కవితే ఉంది. ఒదిగిపోయి ఉంది.'

వెంటనే నా వైపు తిరిగి కళ్ళు పెద్దవి చేసింది. ముత్యపు చిప్పలు రెండు అకస్మాత్తుగా తెరచుకుని చినుకులను ఆహ్వానించినట్లుంది.

(కవిత అందించిన వారు వేదాంతం వేంకట సత్యవతి)

(వచ్చేనెల మరో కవితకి మరో కథ - కవ్వింత కథ!)

Post your comments